

Назив дела: Прича о Таталији

Име и презиме писца: Весна Алексић

Наслов рада: Није то ни тако лоше

Прича о Таталији је прича о пометњи коју је изазвала једна беба. Петогодишњи дечак сазнао је да ће добити сестру. Сви у његовој околини много се радују. Само њега нервира сва та бука која се дигла око бебе у мамином стомаку.

Баба мисли да је дивно што ће имати с ким да подели гомилу играчака. Али он се плаши да ће морати да дели маму, а то не жели.

Исто тако сам се осећала ја кад сам добила брата, а потом и сестру. Тако се осећа свако дете кад схвати да родитељи више неће бити само његови. Једино га бекиситерка Цеца разуме, чак и кад “ћути на јапанском”. Моја бекиситерка зове се исто, само што ми је она и тетка. И моја Цеца разуме кад деца “јапански ћуте”, плаше се и љуте. А много је лакше кад имаш неког да те теши.

Дечак пати што мамина и татина пажња више не припадају само њему. Кад се беба роди, смешна му је и ружна. У ствари је јако љубоморан. Машта да малу сестру пошаље на најудаљенију планету, да је остави у прашуми или групи диносауруса (који једу биљке, па њу не би појели). Признајте, сви сте бар једном пожелели исто!

Због бебе је мама двапут била у болници: кад се порађала и кад је беба добила жутицу. Тад му је највише недостајала. Кад га је затекао да мирише мамин шал, тата га је помазио по коси. Тако је дечак схватио да није одбачен и заборављен. Схватио је да беба неће заузети његово место јер у срцима родитеља има довољно простора за обоје. Од тог трена је заволео Таталију.

Разумем зашто се тако осећао јер и ја сам имала исти “проблем”, тачније два “проблема”. После сам видела да није то ни тако лоше. Увек имам с ким да се забављам и да поделим играчке, кад хоћу (а често нећу). А, пошто сам најстарија, лако их убедим да не желе оно што ја желим. Најбоље је што хоће да играју како ја свирам.

Име и презиме: Маша Стојановић III
Основна школа: „Јелица Миловановић“, Сопот
Наставник: Горица Терзић
princeza.na.serpi.graska@gmail.com